

Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci podnetu [REDAKOVANÉ], t. č. vo výkone trestu v Ústave Zboru väzenskej a justičnej stráže SR v [REDAKOVANÉ], o posúdenie správnosti postupu zo strany súdu a obhajcu sp. zn. 3 T 64/91 Okresného súdu v Leviciach na neverejnom pojednávaní rozhodol

t a k t o :

Podnet [REDAKOVANÉ] na začatie konania
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e

[REDAKOVANÉ] obrátil sa písomným podaním zo dňa 18. 10. 1993 (došlým na ústavný súd dňa 4. 11. 1993), ktoré označil ako sťažnosť, na Ústavný súd Slovenskej republiky o posúdenie správnosti postupu zo strany súdu a obhajcu. Rozsudkom Okresného súdu v Leviciach zo dňa 25. 5. 1992 bol pre trestný čin podľa § 247 ods. 1, 3, 4 Trestného zákona odsúdený na sedem rokov odňatia slobody so zaradením do III. nápravno výchovnej skupiny, ako obzvlášť nebezpečný recidivista.

V podaní uvádza, že po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku dohodol sa so svojím obhajcom Dr. Deákom na tom, že obhajca podá po doručení rozsudku, v zákonnej lehote odvolanie. Okrem toho ho predseda senátu, ktorý ho ponechal po vyhlásení rozsudku vo väzbe uistil, že dňa 16. 6. 1992 bude prepustený na slobodu, lebo uplynie jednoročná lehota trvania väzby pred súdom. Na prekvapenie dostal upovedomenie o právoplatnosti rozsudku a o nariadení výkonu trestu. Na jeho dotaz sudca mu písomne oznámil, že rozsudok nadobudol právoplatnosť, lebo ani on, ani jeho obhajca, nepodali odvolanie.

Z trestného spisu Okresného súdu v Leviciach sp. zn. 3 T 64/91 je preukázané, že trvanie väzby pred súdom nepresiahlo jednoročnú hranicu ku dňu nariadenia výkonu trestu. Keby sťažovateľ alebo obhajca podali odvolanie, zrejme ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu bola by lehota väzby uplynula a muselo by dôjsť ku prepusteniu sťažovateľa na slobodu. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku obžalovaný - sťažovateľ a obhajca Dr. Deák vyhlásili, že k rozsudku zaujmú stanovisko až po jeho doručení v zákonnej lehote. Odvolanie nebolo podané.

Ústavný súd preskúmal sťažnosť [REDAKOVANÉ] z pohľadu, či konaním a rozhodnutím súdu neboli porušené ústavné práva sťažovateľa, právo na súdnu a inú právnu ochranu (hlava II. siedmy oddiel ústavy), najmä čl. 50 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu, ústavné právo sťažovateľa na obhajobu v trestnom konaní zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ale najmä zo strany súdu, porušené nebolo. Obhajca súdom menovaný, na požiadanie sťažovateľa bol zmenený zvoleným obhajcom Dr. Deákom a bolo zopakované prípravné konanie ohľadom sťažovateľa. Nie je už vecou ústavného súdu skúmať, ako bolo využité ústavné právo na obhajobu zo strany sťažovateľa, či ustanovený obhajca postupuje v súlade so zákonom a etikou, pokiaľ nejde o také porušenie obhajcovských povinností, ktoré orgánom činným v trestnom konaní musia byť zrejmé. Ak je pravdou, že sa sťažovateľ s obhajcom Dr. Deákom dohodli na podaní odvolania o obhajca povinnosť nesplnil, nedošlo tým ku skráteniu ústavného práva na obhajobu. Takéto počínanie advokáta môže zakladať kárne previnenie stíhateľné v zákonnej lehote Slovenskou advokátskou komorou.

Z uvedených skutočností ústavný súd vyvodil záver, že súd v prípade [REDAKOVANÉ] nekonal v rozpore so zákonom, menovite s ústavou. Preto na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. predbežne prejednal podnet [REDAKOVANÉ] a podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona ho z dôvodu neprípustnosti odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný

opravný prostriedok.

V Košiciach dňa 15. decembra 1993

JUDr. Július Č e r n á k

predseda senátu